

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

ΜΙΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

'Η 'Ιωάννα ήθελε νά πάρη τόν εξάδερφό της, τόν 'Ιάκωβο. 'Εγρωρίζοντοσαν από μικρά παιδιά κι' ο 'Ερωξ άναμεταξύ των δέν ειχε τις έπισημες διατοπώσεις, πού πέρνει γενικάς γιά τόν άλλο κόσμο. Είχαν άνατραφεί μαζί κι' άγαπιόντοσαν χωρίς καν νά τ'όποιοιόνται. Τό κορίτσι, πιδ φιλάρεσκο, έκανε μερικέσ άθώες έρωτοτροπίες σ'ό νέο, τόν εύρισκε νόστιμο, καλό παιδί. Κι' όσες φορές τόν έβλεπε τόν φιλούσε με όλη τήν καρδιά της, αλλά χωρίς άνατριχίλα, χωρίς έκείνη τή φροίασι πού διατρέχει όλη τή σάρκα από τήν κορφή ως τά πόδια.

'Εκείνος διαλογίζόταν άφελέστατα : «Χαριτωμένη εινε ή ξαδερφούλα μου ! Καί τήν συλλογίζετο με τήν δριμύνηση έκείνη συγκίνησι πού κάθε νέος νοιώθει γιά μιá νόστιμη κόρη. 'Η σκέψεις του δέν πηγαίναν παρακεί.

'Επειτα, μιá ήμέρα, ή 'Ιωάννα άκουσε τυχαίως τή μητέρα της νά λέει στή θεία της 'Αλβέρτα :

— Σε βεβαίω ότι γρήγορα θ' άγαπιθούν αυτά τά παιδιά. Νά σου πώ τήν αλήθεια. Γιά μένα ό 'Ιάκωβος είν' ό γαμπρός πού όνειρεύομαι.

'Αμέσως άπ' τήν ήμέρα αούτ ή 'Ιωάννα άρχισε πιά, νά λατρεύη τόν εξάδερφό της έβγαιναν μαζί στόν κήπο. 'Εκεί κοκκίνιζε όταν τόν έβλεπε γονατιστό μπροστά της και τó χέρι της έτρεμε,σάν άγγιζε τó χέρι του.

Χαυλώνε τά μάτια της, σάν άντικρύζε τó βλέμμα του, και άντί νά τόν φιλή αούτ, έκανε κάθε τρόπο γιά νά τήν φιλή έκείνος.

'Εκείνος έννοιωσε τέλος τι συμβαίνει και σέ μιá ψυχική όρμη γεμάτη από ίκανοποιημένο έγωισμό και άληθινή άγάπη, άγκάλιασε τήν εξάδερφη του σφιχτά και τής ειπε :

— 'Αχ ! Πόσο ο' άγαπώ !...

'Από αούτητ ήν ήμέρα δέν έκαναν άλλο τίποτα, παρά νά έρωτοτροπούν σάν τά τρυφόνια,νά μιλάνε μουσικά, και ν' άνακαλύπτουν τά άγνωστα και μουσικά τού έρωτος, πού ή προηγουμένη οικειότης των δέν τ'είχε καταλάβει.

'Η δού μητέρες και ή αδερφή τους ή Λιζόν, άπέβλεπαν με μεγάλες έλπίδες και συγκίνησι στόν έρωτα αούτόν. 'Η θεία Λιζόν, ή μεγάλη γεροντοκόρη, ιδίως, φαινότανε πολύ συγκινημένη πού τούς έβλεπε. Αούτ ήταν μιá γυναικούλα,πυ μιλούσε λίγο.

Δέν τήν πρόσεχε κανείς στή συντροφιá, φαινότανε μοναχά σάν καθόντοσαν νά φάνε και έπειτα άνέβαινε επάνω στό δωμάτιό της, όπου και κλεινόταν. 'Ηταν καλοκάγαθι, ή ματιά της ήταν γλυκεία, γεμάτη καλοσύνη και παρίπνο και δέν τήν ελογιάζιν στήν οικογένεια, σχεδόν, όλος διάλου.

'Η δού αδερφές της, ήσαν χήρες και είχεν μιá καλή στήν κοινωνία θεσί.Τή θεία Λιζόν τήν θεωρούσαν γιά κάτι τι όδημάντο και τήν μεταχειρίζοντοσαν με μιá άδιάκριτη οικειότηά πού σκέπαζε ένα'είδος καλωσύνης, περιφρονητικώς.

Τά παιδιά δέν άνέβαιναν ποτέ, νά τήν φιλήσουν στό δωμάτιό της. Μόνον ή ίπνερία έμπαινε εκεί, όσες φορές τήν έστελναν νά τήν ειδοποιήσουν,ότι θέλουνε κάτι νά της πούν. Μόλις ξέφρανε πού ήτανε ή κάμαρή της, έκείνη ή κάμαρα, μέσα στήν όποία περνούσε μοναχά, όλη τή άτυχή ζωή της. Δέν έπιανε καθόλου θεσί στό σπίτι. 'Όταν δέν ήτανε παρούσα, δέν μιλούσανε καθόλου γιά αούτή, δέν τήν συλλογίζονταν κανένας. 'Ηταν ένα άπό τά όντα έκείνα πού ζούν χωρίς νά θεωρούν, πού παραμένουν άγνωστα, άκόμα και στούς ανθρώπους τού σπιτιού των, και τών όποιων ό θάνατος δέν άνοίγει κανένα κενόν στό σπίτι...

Περπατούσε πάντοτε με μικρά και σιγαλά βήματα, σά νά φοβόταν νά μη κινήη κρότο, νά μη σκονιάψη πουθενά. Τά χέρια της φαινότανε σάν νά ήταν καμωμένα από βαμβάκι, τόσο άβρα μεταχειρίζονταν ότι άγγιζε. 'Όταν έλεγαν ή «θεία Λιζόν», αούτ ή δού λέξεις δέν έφραναν καμμιά σκέψη στό πνεύμα κανένος. 'Ηταν σάν νά έλεγαν π. χ. ή «τσιγαίέρα» ή ή «ζαχαίέρα». 'Η σκόλα ή Λούτα ήταν βέβαια πιδ σημαντική προσωπικότης στό σπίτι. Τήν χείδεσαν άκαταπάντως και τής έλεγαν :

— Αούτα μου ! Λουτούλα μου !

Θά τήν θρηνούσιν άπειρές περισσότερο άπ' τή θεία Λιζόν, τήν έρημη και άγλόκανη, άν ψοφούσε.

Τό έαρ, όψιμο, κείνο τó έτος, έφτασε άπότομα. 'Ανοίξαν

συγχρόνως τά φύλλα κ' έξέχσαν παντού τήν ευχάριστη χείδευτική της άνοίξεως όσμη.

'Επειτα, ένα άπόγευμα, ό ήλιος νικηφόρος ξήρανε τήν ύγρασία και ξαπλώθηκε σ' όλο τó κάμπο φωτοβόλος και γέμισε χρυσάφι τήν έξοχή. Τά πουλιά έρωτευμένα έπετούσαν και καλούσε όνα τ' άλλο. 'Ο 'Ιάκωβος και ή 'Ιωάννα γεμάτοι από ήδονική εβδομιονία, αλλά πιδ δειλοί από άλλες φορές, άνήσυχτοι από νέα σκιετήματα πού τά αισθάνοντο μέσα στόν όργανισμό τους,μαζί με τών δένδρων και τών φωνών τόν όργασμό, είχεν μείνει όλη τήν ήμέρα πλάι-πλάι, σ' ένα οκαμνάκι, έξω από τήν πόρτα της επάσλευς, μη τολμώντας ν' άπομακρυνθούνε μόνον και κινεζίζοντας συλλογισμένοι έκεί κάτω, στήν στέγνα, όπου οι κύκνοι κωνγιάζοντοσαν.

'Επειτα τó βράδυ, μετά τó δείπνο, οι δυό νέοι άκουμπιόμένοι στό παράθυρο μιλούσανε σιγά, ένώ ή μητέρες των έπαιζαν «πικέτο» και ή θεία Λιζόν έπλεκε κάλτσες,γιά τούς φτωχούς τού τόπου.

Τούφες δένδρων φαινότοσαν από μακριά, πίσω από τήν λίμνη και μέσα από τούς μισόγυμνους άκόμα κλάδους τών δένδρων,ή σελήνη άνέβαινε σιγά-σιγά,σκαρφαλώνοντας στούς κλάδους και προχωρώντας στόν ούρανό, άνάμεσα σ' άστέρια.

Οι δυό νέοι μεθυσμένοι από τήν τρυφερή γλυκύτητα της νύχτας,έβγηνε σιγά-σιγά και περπατούσανε άπάνω στό χιόνι πρós τά φεγγυόβλα νερά της στέγνας.

'Όταν τελείωσαν τó τακτικό πικέτο ή δού μητέρες, ένύσταζαν και έέλποαν νά κοιμηθούν.

— Πρέπει νά φωνάζουμε και τά παιδιά, ειπε ή μιá.

— Καλέ άφισό τα, νά διασκεδάσουν. Είνε τόσο ώραία, έξω ή βραδεία,ειπε ή άλλη, άφου κότταζε από τó παράθυρο. 'Ας τά περιμένει ή Λιζόν. 'Ε, Λιζόν ;

'Η γεροντοκόρη έοήκωσε τά παραπονέια μάτια της και άπάντησε άμέσως :

— Βέβαια, τά περιμένα έγώ. 'Η δού αδερφές έπήγαν στά κρεβάτια τους.

Τότε ή Λιζόν, σπκώθηκε κι αούτ, άφισε άπάνω στήν πολυθρόνα τó εργόχειρό της, και πήγε κι' άκούμπησε στό παράθυρο.

Τά δυό παιδιά έπήγαιναν και ήρχοντο άκατάπαντοτα σιγά-σιγά, από τήν στέγνα στό παράθυρο και από τó παράθυρο στή στέγνα. 'Εξαφνα όμως άρχισε νά πέφτη ή νυχτερινή όροσι και αισθάνθηκαν έλαφρά σιγή...

— Πάμε μέσα πιά,ειπεν έκείνη. — Πηγαίνουμε...

'Όταν μπήκαν στήν αίθουσα, ή θεία Λιζόν, ειχεν άρχίσει πάλιν τó πλέξιμό της. Ειχε σκίψει πολύ επάνω στό εργόχειρο και τ' άδυνατά της δάχτυλα, σιγότρεμαν. 'Η 'Ιωάννα έπλοσίασε κοντά

της και τής ειπε :

— Θειά, τώρα θά κοιμηθούμε.

'Εκείνη γόρισε και τήν κόνταξε. Τά μάτια της ήσαν κόκκινα, ώσαν νά ειχε κλάψει. 'Αλλά τά παιδιά δέν πρόσεξαν. 'Ο 'Ιάκωβος παρατήρησε τότε, ότι τά γοβία της άγαπημένης του,ήσαν βρεγμένα. 'Αμέσως εταράχθηκε και τήν έρώτησε με κάποια περιπάθεια μεγάλη.

— Μήπως κρούσανε τά ποδαράκια σου ;

Ξαφνικά τότε, τά δάχτυλα της της, πάθαν έναν τέτοιο σπασμό, πού τó εργόχειρο της έφυγ' άπ' τά χέρια και τó κομβάρι κύλησε στό πάτωμα. Σκέπασε τότε τó πρόσωπό της, με τά χέρια της και άρχισε νά κλαίη άσυγκράτητα.

Τά δυό παιδιά ετρέξανε κοντά της :

— Τι έχεις, καλέ, θεία ! ; Τι έχεις ; Γιατί κλαίς ;

Τότε ή γεροντοκόρη τραβίωσε,πρός τήν 'Ιωάννα, με λυγμούς:

— Τίποτε !... νά... έπειδή σου ειπε γιά τά ποδαράκια σου...

'Εμένα της καυμένης, ποτέ, μα ποτέ, δέν μου ειπε κανείς τέτοια γλυκά λόγια... Ποτέ... ποτέ... ποτέ...

Γκν ντέ Μωπασσάν

Κοκκινίζε όταν τόν έβλεπε,γονατιστό μπροστά της.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν τόμοι τών Γαλλικών περιοδικών «Nouvelle Revue Française», «Les écrits Nouveaux» «Mercure de France» και «Mille Nouvelles Nouvelles» και όποιωνδήποτε άλλων ξένων και έλληνικών περιοδικών.Πληροφορίες στάΓραφείμας.